

tysk KZ-lejr? Hvorfor så det ud til at være en god sag for Pancke at rejse i Berlin?

Til slut et hjertesuk. Bogen vil være af værdi for mange, der interesserer sig for den tyske bekæmpelse af modstandsaktivitet med retlige eller terroristiske midler. Havde det da ikke været en idé at oversætte de tyske citater, evt. med originaltekst i noterne? Og gerne oversætte dem helt til dansk, for desværre skæmmes den i øvrigt præcise og nuancerede sprogbrug af grove germanismer. Når man f.eks. s. 157 læser, at den »militære øverstkommanderende ville ... understøtte ... med at ... forsørge flygtningene ...«, forstår man nok, at han ville hjælpe med at forsyne dem; men simplere ord havde gjort læsningen mere flydende.

Henning Poulsen

Erik Johannesen: *Vi bringer en særmedling ... – om våbenedkastning og sabotage*. (Centrum 1982). 128 sider.

Bogen er en populær, problemfri beskrivelse af modstandsaktiviteter under besættelsen. Den bygger på kendte bøger og beretninger og rummer ikke ny viden eller forståelse.

Henning Poulsen

Erik Christensen: *Arbejderpartiernes faglige politik i 1970'erne*. (Aalborg Universitetsforlag, 1981). 317 s.

Bogen er en klar redegørelse for arbejderpartierne (Socialdemokratiet, DKP, SF og VS) faglige politik fra bølgen af vilde strejker begyndte i 1969 til oktobervalget i 1979. 'Faglig politik' omfatter både en egentlig faglig politik, hvor en sådan var formuleret, og – hvor det ikke var tilfældet – partiernes holdning til arbejderklassen i alminde-

lighed og fagbevægelsen i særdeleshed. I relation til emnet falder perioden i 2 dele med 1975 som skillepunkt. I den første periode var Socialdemokratiet i defensiven i fagbevægelsen. Partiet tabte terræn ved valget til tillidsposter, og det blev forværret af, at partiet i samme periode svækkede sin faglige opbygning, idet AIC (Arbejderbevægelsens Informationscentral), der var blevet oprettet i 1944 for at modvirke kommunisternes fremtrængen i arbejderbevægelsen, blev nedlagt i 1973. AIC blev henlagt til LO og fik ikke umiddelbart nogen efterfølger indenfor Socialdemokratiet. Det var først og fremmest DKP, der nød godt af Socialdemokratiets svækkelse, medens VS ingenting betød, og SF kun fik spredt fremgang. Gennembrudet for DKP kom i forbindelse med EF-kampagnen. Et af de områder, hvor DKP i denne periode manifesterede sin indflydelse var Formandsinitiativet. Det var et forholdsvis løst samarbejde mellem en række fremtrædende fagforeningsformænd i København. Det manifesterede sig for alvor i forbindelse med den bølge af vilde strejker, der forekom fra april 1969 til februar 1970. Det var i princippet tværpolitisk, men var reelt domineret af kommunister. Dets indflydelse kulminerede ved de store demonstrationer under Hartling-regeringen i maj og november 1974. Med Anker Jørgensens overtagelse af regeringsmagten i februar 1975 begynder 2. fase. I denne periode gik Socialdemokratiet i offensiven og vandt noget af det tilbage, der var sat over styr i den foregående periode. Partiet havde i februar 1974 oprettet et fagligt sekretariat og resultaterne af det begyndte nu at vise sig. Forholdet til LO-ledelsen var godt, og den hårde kritik af Socialdemokratiet, som Thomas Nielsen med jævne mellemrum gav udtryk for gjorde ikke for alvor skår i det.